

க. எச்சவியல்

க.கௌ. இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல்
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே. [லென்

கிளவியாக்கமுதலாக உரியயலிற்றுதியாகக் கிடந்த ஒத்துக்க
ளுள் உணர்த்துதற்கிட மின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சி
நின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துணர்த்திய வெடுத்துக்
கொண்டார். அதனான் இவ்வோத்து எச்சவியலென்னும் பெயர்த்
தாயிற்று.

‘கண்மரென்ற’ (சொல்-சஉரு) எனவும், ‘செய்யாயென்னு
முன்னிலை வினைச்சொல்’ (சொல்-சருடு) எனவும், ‘உரிச்சொன்
மருங்கினும்’ (சொல்-சருக) எனவும், ‘ஒருமை சட்டிய பெயர்
நிலைக் கிளவி’ (சொல்-சகக) எனவும், இவைமுதலாகிய சூத்
திரங்களா லுணர்த்தப்பட்ட அசைநிலையும் வினைச்சொல் லிலக்
கணமும்^{ககௌ} வழுவமைதியும் அவ்வோத்துக்களு ளுணர்த்தாது ஈண்
டுணர்த்தியதென்னையோவெனின் :- அதற்குக் காரணம் அவ்வச்
சூத்திர முரைக்கும்வழிச் சொல்லுதல்.

பலபொருட்டொருதிக்கு ஒன்றனும் பெயர் கொடுக்குங்கால்
தலைமையும் பன்மையும் பற்றிக் கொடுப்பினல்லது பிறிதாறின்மை
யானும், தலைமையும் பன்மையும் எச்சத்திற்கின்மையானும்
பத்துவகையெச்சம் ஈண்டுணர்த்தலான் எச்சவியலாயிற்றென்றல்
பொருந்தாமை யுணர்க.

(க) எஞ்சிக்கிடந்த சொல்லிலக்கணம் உணர்த்தலின் எச்சவிய
லாயிற்று என்பது சேனாவரையர் கருத்து. தலைமையாற் பெயர்
கொடுத்தல்-பாப்பனச்சேரி என்றற்போல்வன. பன்மையாற் பெயர்
கொடுத்தல்-எயினர்சேரி என்றற்போல்வன. பத்துவித எச்சமு
முணர்த்தலான் எச்சவியல் என்று பெயர்பெற்றதென்றல் பொருந்
தாது. ஏனெனின்? எச்சத்திற்குத் தலைமையும் பன்மையுமின்மை
யின். எச்சவியலிற் சொல்லப்படும் விஷயத்துள் பத்துவகை யெச்சங்
களுக்குரிய இலக்கணங்கள் அதிகமாயிருந்தலால் பன்மையாற் பெயர்
கொடுக்கலாம்; அவற்றிலும் ஏனைய இலக்கணங்கள் அதிகமாயிருத்
தலின் பன்மையாற் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது எனலுமாகாது. எச்
சத்திற்குத் தலையுமின்று. ஆதலாற் தலைமையாற் பெயர் கொடுக்கப்
பட்டதெனலு மாகாதென்பது கருத்து.

சொல்லதிகாரம்

ந.நூ.க.

செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றிலக்கணமும், அவற்றும்
செய்யுள் செய்வுழிப்படும் விகாரமும், செய்யுட் பொருள்கோளும்,
எடுத்துக் கோடற்க ணுணர்த்துகின்றார்.

இச்சுத்திரத்தின் போருள் : இயற்சொல்லும், திரிசொல்
லும், திசைச்சொல்லும், வடசொல்லும் என அத்துணையே
‘செய்யுளீட்டுதற்குரிய சொல்லாவன என்றவாறு.

இயற்சொல்லானுஞ் செய்யுட்சொல்லாகிய திரிசொல்லானுமே
யன்றித் திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் இடைவிராய்ச் சான்
றோர் செய்யுள் செய்யுமாறு கண்டு ஏனைப்பாடைச் சொல்லுஞ்
செய்யுட்குரியவோவென் றையற்றார்க்கு, இந்நான்கு சொல்லுமே
செய்யுட்குரியன பிறபாடைச்சொல் உரியவல்லவென்று வரை
யறுத்தவாறு.

செய்யுள் செய்யலாவது ஒருபொருண்மேற் பலசொற்
கொணர்த்திட்டலாகலான், ஈட்டலென்றார்.

பெயர்வினையிடைபுரி யென்பன இயற்சொற் பாகுபாடாக
லான், இயற்சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானுஞ் செய்யுட்குரித்
தாம். திரிசொற்பெயராயல்லது வாரா. என்மனாரென்பதனை
வினைத்திரிசொல் என்பாருமுளர். அஃது ‘என்ற்சினேர்’ ‘பெற
லருங்குரைத்து’ (புறம்-ரு) என்பனபோலச் செய்யுண்முடிபு
பெற்று நின்றதென்றலே பொருத்தமுடைத்து. தில்லென்னு
மிடைச்சொல், தில்லெவென்றானுக் தில்லெயென்றானுக் திரிந்து
நின்றவழி அவை வழக்கிற்குமுரியவாகலின், திரிசொல்லெனப்
படாது. ‘கடுங்கால்’ என்புழிக் கடியென்னுமுரிச்சொல், ‘பெய
ரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி’ (சொல்-உகௌ) என்பதனாற்
பண்புப் பெயராய்ப் பெயரொடு தொக்கு வழக்கினுட் பயின்று
வருதலால், திரிசொல்லெனப்படாது. திசைச்சொல்லுள் ஏனைச்
சொல்லுமுளவேனும், செய்யுட் குரித்தாய் வருவது பெயர்ச்
சொல்லேயாம். வடசொல்லுள்ளும் பெயரல்லது செய்யுட்குரிய
வாய் வாரா. இவ்வாறுதல் சான்றோர் செய்யுள் நோக்கிக் கண்டு
கொள்க. (க)

எடுத்துக்கோடல்-ஆரம்பம்; தொடக்கம். ஈட்டல்-சேர்த்தல்.
வினைத்திரிசொல்லென்பார் உரையாசிரியர். [கிள. கு. க] கடுங்கா
லென்புழிக் கடுவென்பது கடியின் திரிபு.

௩௯௮. அவற்றுள்

இயற்சொற் றுமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இதன் பொருள் : அந்நான்கனுள், இயற்சொல்லென்று சொல்லப்பட்ட சொற்றும், செந்தமிழ்நிலத்து வழக்காதற்குப் பொருந்திக் கொடுத்தமிழ் நிலத்துந் தம்பொருள் வழுவாம லுணர்த்துஞ் சொல்லாம் என்றவாறு.

அவையாவன : நிலம், நீர், தீ, வளி, சோறு, கூழ், பால், தயிர், மக்கள், மா, தெங்கு, கழுகு என்னுந் தொடக்கத்தன.

செந்தமிழ் நிலமாவன வகையாற்றின் வடக்கும் மருத யாற்றின் நெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்.

திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாகலின் இயற்சொல்லாயிற்று. கொடுத்தமிழ் நிலத்திற்கும் பொதுவாகலின் இயற்சொல்லாயிற் றெனினு மமையும். நீரென்பது ஆரியச் சிதைவாயினும் அப் பொருட்கு அதுவே சொல்லாய்ச் செந்தமிழ் நிலத்தும் கொடுத் தமிழ்நிலத்தும் வழங்கப்படுதலான் இயற்சொல்லாயிற்று. பிறவு மிவ்வாறு வருவன இயற்சொல்லாகக் கொள்க.

தாமென்பது கட்டுரைச்சுவைபட நின்றது. (உ)

௩௯௯. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியு
மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இதன் பொருள் : ஒருபொருள் குறித்து வரும் பல சொல்லும் பலபொருள் குறித்து வரும் ஒருசொல்லுமென இரு வகைப்படுந் திரிசொல் என்றவாறு.

(௨) இயற்சொல்—எல்லாரானும் இயல்பாகப் பொருளறியப் படுவது. நீரம் என்னும் ஆரியச்சொல் ஈறு கெட்டு நீர் எனத் திரிந்து வந்தது என்பது சேனாவரையர் கருத்து. சிலர் தமிழ்ச்சொல் ஆரியத் துப் புக்கதென்பர்.

வெற்பு, விலங்கல், விண்டு என்பன ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்களினி. எகினமென்பது அன்னமும் கவரிமாவும் புளிமாவும் நாயுமுணர்த்தலானும், உந்தியென்பது யாழ்ப்பத்த லுறுப்பும் கொப்பூழும் தேர்த்தட்டும் கான்யாறு முணர்த்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல்.

திரிசொல்லது திரிவாவது உறுப்புத் திரிதலும் முழுவதும் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை, மஞ்ஞை என்பன உறுப் புத் திரிந்தன. விலங்கல், விண்டு என்பன முழுவதும் திரிந்தன. முழுவதும் திரிந்தனவற்றைக் கட்டிய வழக்கென்பாருமுனர். அவை கட்டிய சொல்லாமாயிற் செய்யுள் வழக்காமாறில்லை; அத் துண் அவையுந் திரிவேனல் வேண்டுமென்பது.

அஃதேல், பலசொல் ஒருபொருட் குரியவாதலும் ஒருசொற் பலபொருட் குறித்தாலும் உரிச்சொன் முதலாகிய இயற்சொற்கு முண்மையான் அது திரிசொற்கிலக்கணமாமென்றனை யெனின் :—அது திரிசொற்கிலக்கண முணர்த்தியவாற்றும்; அதனது பாகுபா டுணர்த்தியவாறு. திரிபுடைமையே திரிசொற்கிலக்கணமாதல் 'சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்' என்பதனாற் பெற வைத்தார். கிள்ளை மஞ்ஞையென்பன ஒருசொல் ஒருபொருட் குறித்தாகிய திரிசொல்லாதலின் இருபாற் றென்றல் நிரம்பா தெனின் :—அற்றன்று. ஆசிரியர் இருபாற்றென்ப திரிசொற் கிளவி எனத் தொகை கொடுத்தாராதலின், கிள்ளை மஞ்ஞை யென்பனவற்றோடு ஒருபொருட் கிளவியாய் வரும் திரிசொலுள வாக லொன்றோ இவை பிறபொருள் படுதலொன்றோ இரண்டனு லொன்று துப்பமுடைத்தாதல் வேண்டும். என்னை? ஆசிரியர் பிற கூறுமையினென்பது

(௩) கட்டிய சொல் என்றது புதிதாக இயற்றிக்கொண்ட சொல்; குழுவெக்குறிபோல். கிளி என்ற பொருண்மேல் வருங் கிள்ளை தனித்து நில்லாது அப்பொருளுணர்த்தும் வேறுசொல்லோடு சேர்த்து நோக்க ஒருபொருள் குறித்த வேறு சொல்லாம் என்றபடி. கிள்ளை மஞ்ஞை என்பவற்றுள் கிள்ளையென்பது தன்னைப்போலக் கிளி என்னும் பொருளை யுணர்த்துதற்குரிய சுகம் தத்தை முதலியவற்றோடு சேர்ந்து கிளியென்னும் பொருண்மேல் வருவது ஒருவகை, கிளியை உணர்த்த

திரித்துக்கொண்டது இயற்கைச்சொல்லான் இன்பம்பெறச் செய்யுளிட்ட லாகாமையானன்றே; அதனாற் றிரிசொல்லெனவே, செய்யுட் குறித்தாதலும் பெறப்படும். (௩)

ச௦௦. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இதன் பொருள்: செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்துந் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குந் திசைச்சொல் என்றவாறு. என்றது, அவ்வநிலத்துத் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குவதல்லது அவ் வியற்சொற்போல எந்நிலத்துந் தம் பொருள் விளக்காவென்றவாறும்.

பன்னிருநிலமாவன பொங்கநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சிதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை எனச் செந் தமிழ்நாட்டுத் தென்கிழ்பான் முதலாக வடகிழ்பா லெறுதியாக எண்ணிக்கொள்க.

தென்பாண்டிநாட்டார் ஆ. எருமை என்பனவற்றைப் பெற்றமென்றும், தம்மாமி பென்பதனைத் தந்துவையென்றும் வழங்குப. பிறவுமன்ன.

தங்குறிப்பினவென்று தனிமொழி தம்பொருளுணர்த்துமாற்றக்குச் சொல்லினர்; இருமொழி தொடருமிடத்துத் தன்னை வந்தான் என வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்றால் ரென்பது. (ச)

லோடு பிறபொருளையு முணர்த்தி வேறு வேறு பொருளவாய் வருவது ஒருவகை. இவ்விரண்டு வகையல்லது சொற்கள் பொருளுணர்த்தும் வகை வேறின்மையின் ஆசிரியர் இருபாற்றேன்றார். கிள்ளை என்பது கிளி குதிரை என வேறு வேறு பொருளுணர்த்துதல் காண்க.

(ச) தங்குறிப்பின என்றது, அவ்வநிலத்துக் குறித்த பொருளையே செந்தமிழ் நிலத்தும் உணர்த்தி வழங்குமென்பது கருத்து. இயற்சொற்போல என்றது, நிலம் என்னுமியற்சொல் செந்தமிழ் நிலத்தும் கொடுந்தமிழ் நிலத்தும் தம்பொருளை இனிது விளக்குதல்போலக் கொடுந்தமிழ் நாட்டுச்சொற்கள் தத்தம் நாட்டில் இயற்சொல்லாய் நின்று தம்பொருளை இனிது விளக்குமன்றிச் செந்தமிழ் நாட்டில் இயற்சொல்லாய்

ச௦௧. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிது
யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

இதன் பொருள்: வடசொற் கிளவியாவது வடசொற்கே உரியவெனப்படுஞ் சிறப்பெழுத்தினி்க்கி இருசார் மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தானியன்ற சொல்லாம் என்றவாறு.

எனவே, பொதுவெழுத்தா னியன்ற வடசொல்லும் செய்யுட் செய்தற்குச் சொல்லா மென்றவாறுயிற்று.

அவை வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி என்னுந் தொடக்கத்தன.

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடொக்குந் தமிழ்ச்சொல்லென்றால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று: ஒக்குமென்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையானொப்புமையும் வேற்றுமையுமுடையான் இரண்டாகல் வேண்டும். இவை எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடினமையாகிய ஒருசொல்லிலக்கணமுடையான் இரண்டு சொல்லெனப்படா; அதனான் ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லையாமென்பது. ஒரு சொல்லாயினும் ஆரிபமுந் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான் வேறுபினவெனின்:—அவ்வாறுயின் வழக்குந் செய்யுளுமாகிய இடவேற்றுமையாற்

நின்று பொருள்விளக்கா. ஆதலின் செந்தமிழ் நாட்டில் அச் சொற்கள் திசைச்சொல்லாகக் கொள்ளப்படுமென்பது கருத்து. தங்குறிப்பினவென்று தனிமொழிகள் செந்தமிழ் நிலத்தும் தம்பொருளுணர்த்துமாற்றிற்குச் சொன்னாரென்றித் தன்னை வந்தான் என்பதுபோலப் பால் முதலிய நோக்காது இரு மொழிகள் வீரூர்சியவாறு தொடர்ந்து வரலாமென்பது கருதிக் கூறினரல்லர் என்பது கருத்து. தன்னை என்பது தன்னை என்றிருப்பதே பொருத்தம்போலும். தன்னை—தாய்.

(௩) வடசொல்லோடொத்த தமிழ்ச்சொல் என்றது, வாரி என்பது தமிழினுமுண்டு; வடமொழியினுமுண்டு; ஆதலால் வடசொல்லோடொத்த தமிழ்ச்சொல்லென்று உரையாசிரியர் கூறுவரென்றபடி.

ஒரு பொருட்கு ஒரு பொருளை உவமை கூறுங்கால் ஆப்பொருள் ஒரு புடையான் ஒற்றுமையும் ஏனையவற்றின் வேற்றுமையும் உடையதாயேயிருக்கும். ஈண்டு வடசொல்லுக்கும் தமிழ்ச்சொல்லுக்

சோறு கூடுமென்னுந் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும்; அதனான் இடவேற்றுமையுடையவேனும் ஒரு சொல் லீலக்கணமுடையவான் ஒருசொல்லேயாம். ஒரு சொல்லாய வழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட்செல்லாமையானும், வட சொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வட சொல்லாய் ஈண்டு வழங்கப்பட்டனவெனல்வேண்டும்; அதனான் அது போலியுரையென்க. அல்லதூஉம், அவை தமிழ்ச்சொல் லாரின் வடவெழுத்தொரீஇயென்றல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாத லறிக. (௫)

ச௦௨. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்.

இதன் பொருள் : பொதுவெழுத்தானியன்றனவேயன்றி, வடவெழுத்தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும், பொருத்த முடையன செய்யுரித்து வரையார் என்றவாறு.

உதாரணம் : 'அரமிய வியலகத் தியம்பும்' (அகம்-௧௨௪) எனவும், 'தசநான் கெய்திய பணைமரு ணேன்றான்' (நெடுநல்-௧௧௫) எனவும் வரும்.

சிதைந்தன வரினுமெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், ஆணை, வட்டம், நீட்டம், கண்ணன் எனப் பாகதமாய்ச் சிதைந்து வருவனவுங் கொள்க.

இச் சூத்திரத்தானும் அவை தமிழ்ச் சொல்லன்மையறிக. (ஈ)

கும் ஒப்புமை சொல்லுங்கால் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் அவைக் கில்லை, ஏனெனில்? எழுத்தானும் பொருளானும் அவ்விரு சொல் லும் ஒற்றுமையுடையனவாய்க் காணப்படுவனவன்றி, வேற்றுமை உடையனவாகக் காணப்படாமையின். ஆதலால் ஒருசொல் எனப்படு மன்றி இரண்டு சொல்லெனப்படாமையின் ஒக்குமென்றல் பொருந் தாமை காண்க என்றபடி.

எழுத்தானும் பொருளானும் வேற்றுமையுடையவற்றை இரண்டு சொல்லென்று சொல்வதேயன்றி இடத்தான் வேற்றுமையுடைய வற்றை இரண்டென்றல் பொருந்தா தென்றபடி.

(ஈ) பாகதம்—பிராகிருதம்—என்றது இழிசனர் வழக்கு என்ற படி.

ச௦௩. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்கும்வழி

[மெலித்தலும்

விரிக்கும்வழி விரித்தலுந் தொகுக்கும்வழித்

[தொகுத்தலும்

நீட்டும்வழி நீட்டலுங் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலு நாட்டல் வலிய வென்மனார் புலவர்.

இதன் பொருள் : இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல் லென்னு நான்கு சொல்லையுந் செய்யுளாகத் தொடுக் குங்கால், மெலியதனை வலிக்கவேண்டும்வழி வலித்தலும், வலி யதனை மெலிக்கவேண்டும்வழி மெலித்தலும், குறைவதனை விரிக்க வேண்டும்வழி விரித்தலும், மிகுவதனைத் தொகுக்கவேண்டும் வழித் தொகுத்தலும், குறியதனை நீட்டவேண்டும்வழி நீட்டலும், நெடியதனைக் குறுக்கவேண்டும்வழிக் குறுக்கலுமாகிய அறுவகை விகாரமும், செய்யுளின் பம்பெறச் செய்வான் நாட்டுதலை வலி யாகவுடைய என்றவாறு.

உதாரணம் : 'குறுக்கையிரும்புவி' (ஐங்-௨௬௬) 'முத்தை வருடங் காலந் தோன்றின்' (எழு-௧௬௪) என்பன வலிக்கும் வழி வலித்தல். 'கடுமண்பாவை' 'குன்றியலுகரத்தியுதி' (சொல்-௬) என்பன மெலிக்கும்வழி மெலித்தல். 'தண்ணர் துறைவன்' (குறு-௨௬௬) என்பது விரிக்கும்வழி விரித்தல். 'மழவரோட்டிய' (அகம்-௧) என்பது தொகுக்கும்வழித் தொகுத் தல். 'குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள மொன்செங் காந்த லொக்கு நின்னிறம்' என்புழிச் செவ்வெண்ணின்றொகை தொக்கு நிறநின் இதுவுமது. 'வீடுமின்' என்பது நீட்டும்வழி நீட்டல். 'பாசிலை' (புறம்-௫௪) யென்பது காட்டுவாருமுளர். உண்டார் தென்பது உண்டருந்தெனக் குறுகி நிறநிறை குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல். 'அழுந்து படு விழுப்புண்' (நற்றிணை-௬௮) என் பதுமது. பிறவுமன்ன.

(எ) தண்ணத்துறைவன் என்பதில் 'அம்' சாரியை விரித்தது. 'மழவரோட்டிய' (அக-௧) என்பதில் ஐ தொக்கது. ஆழந்து என் பது அழுந்து எனக் குறுகி நின்றது.

நாட்டல்வலிய வென்றது, இவ்வறுவகை விகாரமும் இன்னுழியா மென்று வரையறுக்கப்படா; செய்யுள் செய்யுள் சான் ரோர் அணிபெற நாட்டலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய வென்ற வாறு. நாட்டல், நிலைபெறச் செய்தல். (௭)

ச௦௪. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமார்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

இனிச் செய்யுளிடத்து விகாரவகையான் மொழிகள் தம் முட் புணருமாறு கூறுகின்றார்.

இதன் பொருள் : நிரனிறையும், சுண்ணமும், அடிமறியும், மொழிமாற்றுமென நான்கென்று சொல்லுப, அந் நான்கு சொல்லுஞ் செய்யுளிடத்துத் தம்முட் புணருமுறையை என்றவாறு.

நான்கு சொல்லு மென்பதாஉஞ் செய்யுளிடத்தென்பதாஉம் அதிகாரத்தாற் பெற்றும்.

நிரனிறையுஞ் சுண்ணமும் மொழிமாற்றுதலொக்குமாயினும், நிரனிற்றலும் அளவடியெண்சீரைச் சுண்ணமாகத் துணித்தலுமாகிய வேறுபாடுடைமையான், அவற்றைப் பிரித்து அவ்வேறு பாட்டாற் பெயர் கொடுத்து, வேறிலக்கணமில்லாத மொழிமாற்றை மொழிமாற்றென்றார்.

இச்சூத்திரத்தான் மொழிபுணரியல் நான்கென வரையறுத்த வாறு. (அ)

ச௦௫. அவற்றுள்

நிரனிறை தானே

வினையினும் பெயரினு வினையத் தோன்றிச்

சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

(அ) அதிகாரம் என்றது இவ்வியன் முதற் சூத்திரத்து அதிகாரித் தமையை. நிரனிறையும் சுண்ணமும்போல வேறு இலக்கணமில்லாத மொழிமாற்றை என்க. நிரனிறை—முறைநிற்றல். சுண்ணம்—சுண்ணம்போலக் கிடத்தல். சுண்ணம்—பொடி.

இதன் பொருள் : அந்நான்கினுள், நிரனிறையாவது வினையானும் பெயரானும் ஆராயத் தோன்றிச் சொல்வேறு நிற்றப் பொருள் வேறு நிற்றலாம் என்றவாறு.

தொடர்மொழிப்பொருள் முடிக்குஞ் சொற்கண்ணதாகலான், முடிக்குஞ்சொல்லைப் பொருளுள்ளார்.

வினையினும் பெயரினுமென்றதனான், வினைச்சொல்லான் வருவதாஉம், பெயர்ச்சொல்லான் வருவதாஉம், அவ்விரு சொல்லான் வருவதாஉமென நிரனிறை மூன்றும்.

உதாரணம் : 'மாசு போகவுங் காய்பசி நீங்கவுங்—கடிபுனன் மூழ்கி யடிசில்கை தொட்டு' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய வினைச்சொல் வேறு வேறு நிற்றலின், வினை நிரனிறையாயிற்று. அவை மாசு போகப் புனன்மூழ்கி, பசி நீங்க அடிசில் கைதொட்டு என வினையும். 'கொடி குவளை கொட்டை நுசப்புண்கண் மேனி' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வேறு வேறு நிற்றலின், பெயர் நிரனிறையாயிற்று. அவை நுசப்புக்கொடி, உண்கண் குவளை, மேனி கொட்டை என வினையும்.

'உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலிரு ளாம்பல்பாம் பென்ற—கெடலருஞ்சீர்த்
திங்க டிருமுகமாச் செத்து'

என முடிப்பனவாகிய வினையும் முடிவனவாகிய பெயரும் வேறு வேறு நிற்றலின், பொதுநிரனிறையாயிற்று. அவை கடல் உடலும், இருள் உடைந்தோடும், ஆம்பல் ஊழ்மலரும், பாம்பு பார்க்கும் என வினையும்.

நினையத்தோன்றி யென்றதனால், சொல்லும் பொருளும் வேறு வேறு நிற்குங்கால் நிரல்பட நில்லாது.

'களிறும் கத்தும்போல நளிகடற்
கும்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே'

என மயங்கி வருதலுங் கொள்க.

(க)

(க) உடலும்—பகைக்கும். செத்து—நினைத்து. கத்து—தறி, கூம்பு—பாய்மரம். கலன்—தோணி.

சௌ. சுண்ணந் தானே
பட்டாங் கமைந்த வீரடி யெண்சி
ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இதன் பொருள் : சுண்ணமாவது இயல்பாக அமைந்த
சுரடிக்கணுவாகிய எண்சிரைத் துணித்து இயையும்வழி
அறிந்து கூட்டி இயற்றப்படுவதாம் என்றவாறு.

அளவடியல்லாதன விகாரவடியாகலிற் பட்டாங்கமைந்தில
வாதலிற் பட்டாங்கமைந்த வீரடியெனவே, அளவடியாதல் பெறப்
படும். சுரடியெண்சிர் விகாரவடியானும் பெறப்படுதலின்,
அவற்றை நீக்குதற்குப் பட்டாங்கமைந்த வீரடியென்றார்.
எனவே, சுண்ணம் அளவடியிரண்டனு எல்லது பிறுண்டு வாரா
தென்பது.

உதாரணம் : கரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையணைய

யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுணை

என்புழி, ஆழ, மிதப்ப, நீத்து, நிலையென்பனவும், சுரை, அம்மி,
யானைக்கு, முயற்கென்பனவும், நின்றழி நிற்ப இயையாமை
யின், சுரை மிதப்ப, அம்மியாழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீத்து
எனத் துணித்துக் கூட்ட, இயைந்தவாறு கண்டுகொள்க.

சுண்ணம்போலச் சிதராய்ப் பரந்து கிடத்தலிற் சுண்ண
மென்றார். (கௌ)

சௌ. அடிமறிச் செய்தி யடிகிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இதன் பொருள் : அடிமறிச் செய்யுளாவது, சீர் நின்றற்கு
நிற்ப அடிகள் தத்தநிலையிற் திரிந்து ஒன்றனிலைக் களத்து ஒன்று
சென்று நிற்கும் என்றவாறு.

எனவே, எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமென்பதாம்.

(கௌ) பட்டாங்கு—உண்மை; இயல்பு. விகாரவடி; என்றது
ஐஞ்சீரும் முச்சீருமாய் வருவதை. சிதராய்—துண்டு துண்டாய்.

உதாரணம் :

‘மாறுக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறுக் கப்பனி வரலா னுவே
வேறு மென்றேள் வளைநெகிழும்மே
கூறும் தோழியான் வாழு மாறே.’

என வரும். இதனுட் சீர் நின்றற்கு நிற்பப் பொருள் சிதை
யாமல் எல்லாவடியும் தடுமாரியவாறு கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும், நாலடிச் செய்யுட்கணல்லது இப்பொருள்
கோள் வாராதென்க.

‘நிரணிறை தானே’ ‘சுண்ணந் தானே’ ‘மொழிமாற்
றியற்கை’ என்பனபோல சுண்டும் அடிமறிச்செய்தியென்பதனைக்
குறளடியாக்கி, அடிகிலை திரிந்து சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே
பொருடெரி மருங்கின் என்று சூத்திரமாக அறுப்பாருமுளர். (கக)

சௌ. பொருடெரி மருங்கி

னீற்றடி யிறுசி ரெருத்துவயிற் றிரிபுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.

இதன் பொருள் : பொருளாராபுங்கால், அடிமறிச் செய்
புட்கண் சுற்றடியது இறுதிச்சீர் எருத்தடியிற்சென்று திரிதலும்
வரையார் என்றவாறு.

(கக) அடிகள் மாறி வருவது—அடிமறி, எனவே சொல் மாறுவது
தின்று என்றபடி.

நீங்காத காதலையுடையார் எமது மலையை மறந்தனர். ஆறுக்கக்
கண்ணீர் வருதல் ஒழியாது. வேறுபட்டமென்றேளினின்றும் வளை
கள் நெகிழாநிற்கும். தோழி யான் வாழுமாறு கூறும் என்பது
பொருள். இச்செய்யுளில் அடிகளை எப்படி மாற்றிக் கூறினும்
பொருள் வேறுபடாமையின் அடிமறியாயின. வேறுமென்றேள்
என்பது ஏறுமென்றேள் எனவும் பாடம். இப்பாடத்திற்கு தோளின்
மேலிடத்தேறி எனப் பொருள் கொள்க. ஏறல் வளையின்வளை. இது
பகற்குறிக்கண் தலைவனிடத்திடைத்து நீங்கருமை தலைவிசார்மல்,
மறைந்தனர் என்று பாடங்கொண்டு, பகற்குறியிறிலைவன் வந்து
நீங்கியதின் கவற்சி என்னென்ற தோழிக்குத் தலைவி கூறியதாகக்
கொள்ளினும் பொருந்தும்.

சீர்நிலை திரியாது தடுமாறுமென்றாகலின், சீர்நிலை திரிதலும் ஒருவழிக்கண்டு எய்தியதின்குதுபடாமற் காத்தவாறு.

இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

எருத்துவயி னென்பதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயி னென்று பொருளுரைத்து,

‘சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
சார னுட நீவரு தியே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே.’

என்புழி அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச்சீர் ஈற்றயற்சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியரேனின்:—யானஞ்சுவலென நின்றாங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு கருத்தன்றென்க.

எல்லாவழியும் யாண்டுஞ் செல்லுமாயினும், உரைப்போர் குறிப்பான் எருத்தென்றும் ஈற்றடியென்றுங் கூறினார்.

‘உரைப்போர் குறிப்பி னுணர்வகை யன்றி
யிடைப்பான் முதலீ நென்றிவை தம்முன்
மதிக்கப் படாதன மண்டல் யாப்பே.’

என உரைப்போர் குறிப்பான் முதலுமிடையும்தங்கோடல் பிறநங் கூறினாரென்பது. (கஉ)

சங்க. மொழிமாற் றியற்கை
சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னுங் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இதன் பொருள்: மொழிமாற்றினதில்படி, பொருளெதிரியையுமாறு சொன்னிலையை மாற்றி முன்னும் பின்னும் கொள்ளும்வழிக் கொளுதுதலாம் என்றவாறு.

(கஉ) எய்தியதின்குது படாமெக் காத்தல் என்றது, சீர்நிலை திரியாதென்று முத்தர் குத்திரத்தால் எய்தியதை, சீர்நிலை திரிதலும் ஒருவழி உண்டென இச்சூத்திரத்தால் இகந்து படாமற் காத்தது என்றபடி.

உதாரணம்:

‘ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும்
பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை—காரி
வீறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தானுந் தோளா
ணிறனுள்ளு ருள்ள தலர்.’

என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமைதானுந் தோளாணி எனவும், நிறன் வீறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்முள்ளூர்தாகிய அலர் ஆரிய மன்னர் பறையினெழுந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங் கொள்வழியறிந்து கொளுவப் பொருளெதிரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. மொழிமாற்று நின்று ஒன்றற்கொன்று செவ்வாகாமை கேட்டார் கூட்டியுணருமாற்றற் கடாவல்வேண்டும். அல்லாக்கால், அவாய்நிலைபுந் தகுதிபு முடைய வேணும் அண்மையாகிய காரணமின்மையாற் சொற்கள் தம்முளியையாவாமென்க. (கஉ)

சகடு. த ந நு எ எனு மவைமுத லாகிய
கிளைதுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

செய்யுட்குரிய சொல்லும், சொற் றெடுக்குங்காற் படுங் விகாரமும், அவை செய்யுளாக்குங்காற் தம்முட் புணர்ந்து நிற்குமாறு மாசிய செய்யுளொழிபு உணர்த்தி, இனி வழக்கிலக்கணத்தொழிபு கூறுகின்றார்.

இதன் பொருள்: த ந நு எ என்பனவற்றை முதலாக வுடையவாய்க் கிளைமை துதலி வரும் பெயரும் பிரிக்கப்படா என்றவாறு.

அவையாவன தமன், தமன், தமர்; நமன், நமன், நமர்; நுமன், நுமன், நுமர்; எமன், எமன், எமர்; தம்மான், தம்மான், தம்மார்; நம்மான், நம்மான், நம்மார்; நும்தான், நும்தான், நும்தார்; எம்மான், எம்மான், எம்மார் என வரும்.

(கஉ) ‘மொழிமாற்று கடாவல் வேண்டும்’ எப்படிக்கடாவல்வேண்டும்? மொழிகள் நின்று செவ்வாகாமையெக்கேட்டார் பின் கூட்டியுணருமாற்றற் கடாவல் வேண்டும்; என்றபடி. கடாவல்—சொருகுதல். செவ்வாகாமை—நேராகாமை; இயைபுபடாமை, செவ்வனிறை யென்பதில் செவ்வென்பது நேர்மை உணர்த்தலுங் காண்க.